

«Cal buscar l'equilibri entre la persona i l'autor quan escrius un poema»

Entrevista a Oriol Prat Altimira, que publica el seu primer llibre de poemes, "Metres quadrats" (Blind Books)

Foto: Esteve Plantada

El debut d'Oriol Prat Altimira (Sant Esteve de Palautordera, 1981), *Metres quadrats* -publicat per l'editorial Blind Books (<https://www.facebook.com/BlindBooks>) , que també debuta al món literari-, ens ofereix un tast de poesia fresca, treballada i païda. Un llibre que explica coses de l'amor i que és més que un simple llibre sobre les desventures amoroses d'un jove d'avui en dia, "volia vigilar molt amb això, no ser massa exhibicionista", ens confessa l'autor, content de l'obra feta i amb ganes de veure quin camí emprendre ara el llibre. "En el procés de depuració del poemari vaig anar eliminant poemes que potser ara em farien vergonya de veure publicats". Però, més enllà d'això, de les ganes de fer-ho bé, de ser autoexigent, la realitat ens diu que és un llibre on hi ha un bon pòsit de lectures, on hi ha respecte pels referents, on hi ha vida, i on hi ha un gran futur per endavant.

Llicenciat en Filologia catalana i amb dedicació a la docència i a la recerca, l'Oriol va escriure els poemes de *Metres quadrats* entre els 25 i els 31 anys, i són un fidel retrat versificat de la intensitat de l'edat. Tota una passió per la descoberta, literària i vital. El resultat, 30 poemes d'amor. "Ha quedat un recull d'una sola temàtica", afirma, "encara que té molts tons diferents i, especialment, experiències molt diverses". Mentre els anava escrivint, l'Oriol ja pensava en la possibilitat d'aplegar els poemes. Però el dubte fa sorgir inseguretats, "sobretot en un primer llibre, perquè com a autor ets a la recerca de la teva veu poètica, de com dir allò que vols dir". Això fa que tinguis por de mostrar-te massa. "Cal buscar aquest equilibri entre la persona i l'autor, i crec que ho vaig aconseguir gràcies a l'ajuda de la Xènia Dyakonova. Amb ella he trobat el punt de no mostrar-me més del compte".

Temps de mestratges i de buscar referents

La relació amb la Xènia Dyakonova ve de quan l'Oriol Prat va fer un curs de creació a l'Ateneu de Barcelona, molt abans de pensar i enllestir aquest poemari. "Quan comences, busques algú amb bon criteri, i que et pugui ajudar a començar. Sempre he trobat que ella és molt justa amb allò que diu. Em proposava coses, a classe, però sempre amb la intenció de procurar que siguis tu mateix qui trobis la teva pròpia veu. La Xènia és molt subtil quan et dóna consells, i això m'agrada". I, del mestratge i del bon consell, a deixar-se amarrar de lectures i guies. En aquest sentit, l'Oriol confessa que buscava "autors que fossin molt intimistes, però no només això".

I aleshores va ser quan es va topar amb Gabriel Ferrater. "Em vaig adonar que m'agradava molt. Intel·lectualment és dens, però alhora íntim. En el seu cas hi ha un equilibri espectacular". De l'autor de *Teoria dels cossos* li agrada "la capacitat que té d'amagar la història, de tenir una cosa per dir i mostrar coses que et facin imaginar la història que hi ha darrere". Conèixer en Ferrater va ser clau, però també llegir Josep Carner, "que utilitza un llenguatge que ara m'és llunyà", o Màrius Torres, "que és molt musical?", o Melcion Mateu, "que és algú que sap mirar molt cap enfora, que sap què estan fent els autors actuals, i que té una veu propera i gens poètica, per dir-ho d'alguna manera".

La pròpia veu, visible dins d'aquests metres quadrats

Les lectures i el mestratge van donar pas a la vocació d'escriure, "tot i que jo escric molt a poc a poc", amb ganes de dir i amb ganes de confegir un volum amb sentit. "Hi ha poemes on tinc molt clar què em sembla que vull dir. Quan això passa, intento que es vegi. Però, en d'altres poemes, el germen potser és un vers, una imatge, o un poema d'algú altre que t'empeny a fer-ne una revisió". Un cop fets els poemes, calia trobar una manera d'ajuntar-los i d'ordenar-los, "tot i que haig de confessar que jo no li donava gaire importància l'estructura". La pretensió final era fer un llibre agraït per al lector. "Penso que no aporta gran cosa que un poemari sigui una cosa narrativa, no m'interessa gaire. A mi m'agrada que cada poema sigui autònom". L'únic que tenia clar, en aquest sentit, era trobar un bon ritme, "tal com passa a la discoteca, que posen una de lenta i una de ràpida".

La clau, segons l'Oriol, era aconseguir un bon equilibri entre els diferents tons. "Potser els primers poemes són més greus i intimistes. I els altres flueixen de manera més intuïtiva". Al capdavant, però, tots queden reunits en uns *Metres quadrats*, un títol que serveix de perfecte resum d'allò que és el poemari. "Metres quadrats és una cosa molt terrenal. Si ho poses a Google surten ofertes de pisos, vivendes, etc. Tothom pot trobar el concepte proper, però també hi ha, alhora, una segona lectura més intimista, d'espai personal". I això mostra la intenció de la construcció d'un jo a través d'uns *tus*, "que són noies que comparteixen un espai. És el joc de fins on arribes tu i on arriba l'altre. És un pis, però també un espai personal", afirma, convençut.

I aquest espai, de reafirmació i de mostrar-se al món, és un llibre que pot connectar molt amb els lectors. "Trobo que hi ha molta gent a qui li costa entrar a la poesia. Per un lector que no està habituat a llegir-ne, trobar-se poemes que parlen de tu a tu suposo que deu ser agraït, almenys per començar i per entrar-hi. Crec que de *Metres quadrats* poden atreure molt les imatges, i que hi ha un to de sinceritat i de no voler fer creure al lector que és una cosa que no és". Així ens ho ha confessat l'Oriol Prat Altimira. I així ho podem llegir al seu primer llibre. Els poemes no menteixen, i mostren una jove veu que encara tindrà més oportunitats de seguir dient coses en el futur.

Foto: Esteve Plantada